

PRIMERS O DARRERS

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

En l'Evangeli d'avui trobem Jesús que, com tantes vegades, proposa una Paràbola als qui l'estan escoltant, en aquest cas, als convidats a un dinar. Qualsevol fet humà donava peu a Jesús per parlar d'allò que era el centre de la seva vida: el Regne de Déu, és a dir, la novetat de Déu present en el món. El Regne de Déu no és una realitat etèria, Déu és present enmig de la vida.

S'ha dit que les paràboles són «el cor de la predicació de Jesús». Són el fruit de la seva observació atenta de la vida de cada dia. La majoria de vegades Jesús no explicava el sentit de les paràboles, el seu contingut era senzill i familiar; i deixava que els qui les escoltaven les interpretessin, però dedicava tot l'esforç en la seva narració, i ho feia amb les imatges que més podien impactar als seus contemporanis, i també als qui avui les escoltem. Les paràboles d'avui toquen un punt essencial del seu missatge.

Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus, i se sentia observat per ells. Ell, que tenia la capacitat de descobrir les intencions, els sentiments i els desigs del cor, observava també com els convidats s'afanyaven a escollir els primers llocs, perquè creien que tenien el dret de ser els primers. Són els criteris en què es basen sovint les relacions socials: prestigi, creure's superior, menyspreu dels altres... Hi ha una part d'ironia en l'ensenyament de Jesús: que ridícula és la persona que confon la seva veritat amb la seva condició social o religiosa! És esclava del seu ego, que no li permet descobrir la seva pròpia realitat.

Jesús vol sacsejar els convidats i obrir-los el cor a una comprensió més ampla i profunda de Déu, que s'ha revelat al llarg de la història com el defensor dels pobres, dels humils, dels qui no tenen res, del Déu que és totalment gratuïtat i compassió.

Aquestes dues paràboles ens parlen de dues actituds bàsiques en la nostra vida: la humilitat i la gratuïtat. La humilitat ens fa descobrir la nostra veritat; som el que som realment, no el que voldríem ser o el que creiem que som. Aquesta acceptació és el que ens allibera, ens despulla del que no som, de la nostra falsa imatge i ens obre per acollir l'amor i la gratuïtat del Pare. Tot és DO, tot ens és donat gratuïtament, no cal que nosaltres ens esforcem a buscar-nos un lloc. Ens cal rebre el Regne com un convit, una festa on tothom hi és convidat, on no hi ha primers ni darrers. Déu ens vol a tots asseguts a la mateixa taula, per a Ell tots som fills estimats, però té una debilitat: els petits, els pobres, els qui no compten per a res, i ens convida a nosaltres a fer el mateix. Jesús capgira la nostra manera natural de pensar. Ho vivim així, els cristians? ¿Creiem de debò que la nostra fe ens porta a voler ser els més petits i servidors de tots, i que els que creiem darrers potser seran primers?

En realitat, Jesús és el nostre mestre de humilitat. Ell, de condició divina, no nega el que és: «vosaltres, diu als seus apòstols, em dieu Mestre i Senyor i ho soc», però es fa el seu servent i els renta els peus, com un esclau. Avui ens diu a nosaltres: «Us he donat exemple perquè tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres».